

[„CELOS CE VOR O PURIFICARE ABSOLUTĂ...”] – de Mihai Eminescu

Celor ce vor o purificare absolută a limbei li vom răspunde că acele vorbe pe cari vor ei să le alunge sunt așa de concrete, așa încrescute în țesătura limbei române încât trebuie să rupi țesătura toată ca să le scoți; și cumcă limba se deșiră alungând vorbe d'o iluzorie origine slavă e dovadă în latiniștii noștri.

Celor cari nu vor acea curățire de fel li vom răspunde că ei singuri sunt neconsecuenți, căci ei au lepădat o mulțime de vorbe grece și ruse pe cari le 'ntrebuințau încă părinții lor, și multe din vorbele pe cari le scriu d-nii Florentin, Negruzzi ș.a. – autori îndealtfel cu mult talent – s-au dus calea celor duse fără ca chiar dumnealor să le pară rău după ele. Am fi cam temerari de-a susține cumcă limba noastră și-a sfârșit deja curățirea sa, că e organizată, că a ajuns stadiul ultim al dezvoltării sale și că acum n-ar trebui decât constatarea formală a acelei dezvoltări prin etimologie și sintaxă. Limba noastră – placă-ne-o a crede – are un trai lung

și de – aceea ‘i și trebuie o dezvoltare lungă. Purizarea ei merge ‘nainte, deși e mai bine ca să meargă prea încet decât prea iute. Noi – generațiunea de față – nu împlinim decât șanțurile, noi avem să dăm noțiuni poporului nostru, ca să cugete, limba clasică e sarcina generațiilor viitoare.

Un fenomen nou e acela că cultura și literatura la români nu merg defel în același pas, ba sunt eterogene chiar. Cultura claselor privilegiate cel puțin e cu mult asupra literaturii țării lor, dar e străină, literatura e națională, dar e în urma culturii. Popor de contraste... e o frază.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1870 – 1877

ALBINA, FAMILIA, FEDERAȚIUNEA, CONVORBIRI LITERARE, CURIERUL DE IASI

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1980

Pag. 297

Mihai-Eminescu.Ro